

**ZACZAROWANY
LUBLIN**

**SPOTKANIA
Z OPOWIADACZAMI
ŚWIATA**

**12–15 CZERWCA
2014**

**Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”
LUBLIN**

**ZACZAROWANY
LUBLIN**

**SPOTKANIA
Z OPOWIADACZAMI
ŚWIATA**

**12–15 CZERWCA
2014**

**Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”
LUBLIN**

Zaczarowany Lublin

Spotkania z Opowiadaczami Świata

Tradycja opowiadania historii od wielu lat na całym świecie przeżywa wielki renesans. W czasach, gdy podstawowym środkiem przekazywania wiedzy o minionych i aktualnych wydarzeniach były opowieści, szczególną rolę odgrywali bajarze, snujący je wśród słuchaczy zgromadzonych wokół ogniska, w czyimś domu lub gospodzie. Tak też było w miejsku, w którym żyjemy – na Lubelszczyźnie.

Od ponad 10 lat Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN” próbuje – na wiele sposobów – tę tradycję spopularyzować.

W samym Lublinie projekty związane z opowiadaniem historii odnoszą się do dwóch arcylubelskich legend: *Snu Leszka Czarnego*, w którym pojawia się Archanioł Michał, oraz *Legandy o Czarciej Łapie* – jej bohaterem jest diabeł.

www.opowiadacze.teatrnn.pl

ZACZAROWANY LUBLIN

Jest to projekt cykliczny o charakterze edukacyjno-artystycznym (którego głównym adresatem są dzieci i młodzież), realizowany od 2010 roku przez Lubelską Trasę Podziemną – i nawiązuje do jej niezwyklej położenia.

Lubelska Trasa Podziemna łączy bowiem dwa miejsca związane z legendami: budynek dawnego Trybunału Koronnego, w którym odbył się słynny sąd diabelski (*Legenda o Czarnej Łapie*), z placem Po Farze, na którym księciu Leszkowi Czarnemu przyśnił się Archanioł Michał. Niektórzy powiadają, że zza ścian krętych i mrocznych korytarzy dobiegają czasem dziwne odgłosy należące do lubelskiego Żmija...

Ideą każdej edycji Zaczarowanego Lublina jest to, aby autorami bądź współtwórcami nowych atrakcyjnych narracji na temat niematerialnego dziedzictwa kulturowego Lubelszczyzny, jakim są legendy czy podania, były same dzieci i młodzież.

Konstruując i współtworząc legendarne opowieści o Lublinie w przestrzeni Starego Miasta, młodzi ludzie mają możliwość doświadczenia aury miejsca, ożywienia wyobraźni swoich rówieśników, dostarczenia im oraz sobie przyjemności z przeżywania Zaczarowanego Lublina.

www.zaczarowanylublin.teatrnn.pl
www.podziemia.teatrnn.pl

Podczas piątej edycji Festiwalu, w dniach 12–15 czerwca 2014 roku, w Ośrodku „Brama Grodzka – Teatr NN” zostaną zaprezentowane opowieści z różnych kręgów kulturowych w wykonaniu opowiadaczy zaproszonych do wydarzenia przez Ewę Benesz, wybitną postać polskiej kultury, dyrektor artystyczną Spotkań z Opowiadaczami Świata. Wydarzenie, poza aspektem artystycznym, ma również cel edukacyjny – popularyzację sztuki opowiadania. Integralną częścią Festiwalu będą działania animacyjne: pokaz Animacji Legend Lubelskich i konkurs dla dzieci.

PROGRAM

12.06 (czwartek)

godz. 9.00–16.00 (wejścia co pół godziny) – **Premiera animacji *Miasto Podziemne* z cyklu Animacje Legend Lubelskich w Lubelskiej Trasie Podziemnej.** Dzieci w piwnicach dawnego Trybunału Koronnego będzie witał lubelski Żmij, który przy wejściu do podziemi odda je pod opiekę Czarciwąsa. Lubelski Czart, opowiadając niezwykle historie, zaprowadzi grupę do *laterna magica*, w której będą prezentowane Animacje Legend Lubelskich. Przy wyjściu z podziemi na dzieci będzie czekał Michał Archanioł, który każdemu z nich wręczy płytę DVD z animacjami przygotowanymi podczas trzech edycji Animacji Legend Lubelskich (2012–2014).

Miejsce: *Lubelska Trasa Podziemna, ul. Rynek 1*
(wstęp wolny), rezerwacja miejsc: tel. 81 534 65 70

OTWARCIE FESTIWALU (czwartek)

godz. 18.00 – Otwarcie Festiwalu. Ewa Benesz,
César Brie (Argentyna/Włochy)
Il mare in tasca (Morze w kieszeni)

Miejsce: *Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”,*
ul. Grodzka 21 (wstęp wolny)

13.06 (piątek)

godz. 8.00–13.00 – Konkurs na Najciekawszą Opowieść z Zaczarowanego Lublina. Drugiego dnia Festiwalu dzieci, które brały udział w cyklu warsztatów, zostaną zaproszone do udziału w Konkursie na Najciekawszą Opowieść z Zaczarowanego Lublina z użyciem wielkoformatowych edukacyjnych klocków oraz figur do opowiadania. Na każde dziecko czekać będzie nagroda w postaci folderu edukacyjnego z zebranymi najciekawszymi opowieściami uczniów nt. legend, przygotowanego na tegoroczną edycję wydarzenia. Nagrodą dla zwycięzców konkursu będą nagranie i montaż przedstawionej opowieści w postaci *digital storytelling* oraz atrakcyjne upominki – ręcznie wykonane zabawki i słodczyce przedstawiające postacie z lubelskich legend.

Miejsce: Rynek Starego Miasta w Lublinie

godz. 18.00 – Sista Bramini i Camilla Dell’Agnola
(Włochy)
Miti d’acqua (Mity o wodzie)

godz. 19.00 – Witold Dąbrowski
(Polska)
Sztukmistrz z Lublina

**Miejsce: Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”,
ul. Grodzka 21 (wstęp wolny)**

14.06 (sobota)

godz. 17.00 – Khadija Hassala (Maroko)
نارت انت (*Tinitrane. Córka gwiazd*)

godz. 18.00 – Dominique Lautré (Francja)
L'Équilibriste (*Ekwilibrysta*)

godz. 19.00 – Daniela Marcello (Włochy)
Sa Mamma Manna (*Wielka Matka*)

*Miejsce: Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”,
ul. Grodzka 21 (wstęp wolny)*

15.06 (niedziela)

**godz. 18.00 – Chyskyyrai (Valya Romanova)
i Stanislav Parfenov** (Syberia, Jakucja)
Хлодный ветер, что выдохнула я. Песни Олонхо
(*Chłodny wiatr, którym odetchnęłam. Pieśni Ołoncho*)

godz. 19.00 – Ewa Benesz (Polska)
Pan Tadeusz. Księga XII Kochajmy się

*Miejsce: Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”,
ul. Grodzka 21 (wstęp wolny)*

Spektakle są prezentowane w oryginalnych wersjach językowych z tłumaczeniem na język polski.

16.06 (poniedziałek)

godz. 17.00 – Pofestiwalowy pokaz specjalny animacji *Miasto Podziemne* z udziałem twórców oraz koncert Kai i Janusza Prusinowskich, autorów ścieżki dźwiękowej do filmu.

Animacja *Miasto Podziemne* opowiada o fantastycznych przygodach chłopca, który zaprzeczając realnemu istnieniu lubelskiego Żmija i magicznej mocy kamienia nieszczęścia, zapada się do Podziemnego Miasta. Niespodziewanie w podziemiach zyskuje sympatię niezwykłego przyjaciela. Gdy chce się stamtąd wydostać, zostaje poddany próbie...

Reżyseria, zdjęcia, montaż

Joanna Polak

Scenariusz

Monika Krzykała

Muzyka

Kaja i Janusz Prusinowscy

Opieka plastyczna

Katarzyna Niedźwiadek

Tłumaczenia

Agnieszka Zachariewicz

Kierownik produkcji

Alicja Magiera

Współpraca: Młodzieżowy Dom Kultury „Pod Akacją” (scenografia), Przedszkole nr 26 w Lublinie (aktorzy), SP nr 43 im. I.J. Paderewskiego w Lublinie (lektorzy)

**Miejsce: Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”,
ul. Grodzka 21 (wstęp wolny)**

César Brie (Argentyna/Włochy)

12 czerwca | godz. 18.00

Urodził się w Buenos Aires w Argentynie. W wieku 18 lat przyjechał do Włoch z Comuna Baires, grupą teatralną, której był współtwórcą, a także aktorem – w wielu produkcjach reżyserowanych przez Renza Casaliego i Lilianę Duca. Pracując z tym zespołem, zaczął rozwijać własną twórczość – sztukę apatrydy, powstającą w kontakcie z różnymi rzeczywistościami, jakie napotykał na swej drodze w konsekwencji wyboru życia na emigracji. Po 1975 roku założył w Mediolanie grupę Collettivo Teatrale Tupac Amaru; w 1978 napisał i wystawił spektakl *A Rincorrere il Sole* – monodram o samobójstwie, w bolesny sposób przepowiadający koniec utopii. Kolejne spektakle to *E Tentavano* – na temat elektrowstrząsów, i *Ehi* – sztuka o śmierci, zrealizowana we współpracy z Daniem Manfredinim. W latach 1981–1990 pracował z Ibenem Nagelem Rasmussenem w Gruppo Farfa, a później w Odin Teatret – jako autor tekstów, reżyser i aktor. Wśród zrealizowanych w tym okresie sztuk były m.in. *Matrimonio con Dio* oraz *Talabot*, w reżyserii Eugenia Barby. Wspólnie z Rasmussenem napisał i wyreżyserował dramat *Il Paese di Nod*, poświęcony tematowi emigracji. Po tych doświadczeniach, w 1991 roku założył w Boliwii Teatro de Los Andes. Z grupą tą stworzył spektakle mające za punkt wyjścia historię oraz dzieła klasyków, równocześnie głęboko zanurzone w aktualnej rzeczywistości (*Romeo i Julia*, *Ubu in Bolivia*, *I Sandali del Tempo*, *Solo gli ingenui muoiono d'amore*, *Dentro un sole giallo*, *Fragile*, *Otra vez Marcelo*, *Iliada*, *Odyseja*).

César Brie – jako autor tekstów bądź reżyser – brał również udział w innych produkcjach: *Il cielo degli altri*, spektaklu zrealizowanym we Włoszech z aktorami Teatro Setaccio; *Wujaszku Wani* Czechowa, wyreżyserowanym wspólnie z Isadorą Angelini; *Todos los ausentes*, zrealizowanym w Santiago del Chile z aktorem Hectorem Noguera z Teatro Camino.

Obecnie Brie pracuje nadal we Włoszech – jako pedagog, ale też dramaturg i aktor, m.in. we wznowieniu monologu *Morze w kieszeni* (produkcja Cesar Brie-Arti e Spettacolo). Występuje także ze swym nowym monologiem *Albero senza ombra* (*Drzewo bez cienia*) – produkcja Fondazione Pontedera Teatro przy współpracy organizacyjnej Arti e Spettacolo. Sztuka *Karamazov* z 2012 roku, wyprodukowana przez ERT, została nominowana w kategorii reżyserii do nagrody UBU (najważniejsza włoska nagroda teatralna). Najnowsze produkcje Césara Brie to: *Il Vecchio Principe* (*Stary Książę* na podstawie *Małego Księcia*, osadzony w domu starców), *InDolore* (*o przemocy domowej*), *Viva l'Italia* (tekst Roberta Scarpettego), *La mite* (na podstawie *Łagodnej* Dostojewskiego) oraz *Orfeusz i Eurydyka*.

César Brie (Argentyna/Włochy)

12 czerwca | godz. 18.00

Il mare in tasca **(Morze w kieszeni)**

Scenografia, tekst, reżyseria: César Brie; muzyka: Antonio Vivaldi

To historia aktora, który po przebudzeniu stwierdza, że zamienił się w księdza. W tym momencie zaczyna się dialog między aktorem, księdzem a Bogiem.

Wszyscy trzej przemawiają za pośrednictwem tego samego głosu. Każdy ma jakąś rolę, widownię i społeczne zobowiązania. Wszyscy odczuwają potrzebę, by powiedzieć swoje, w sposób stanowczy, porywczy. Morze słów, metafor z pogranicza sfer – boskiej i *profanum*. Całość miesza się i kumuluje na scenie.

Tematem spektaklu jest miłość. Bohaterem – ksiądz. Akcja rozgrywa się w jego pokoju za zakrystią. Temat umożliwia autorowi przyjrzenie się na nowo własnej egzystencji, aktorowi zaś – dialog z Bogiem, w którego nie wierzy.

Urodziłem się i dorastałem w kraju katolickim – Argentynie. Oddaliłem się od Kościoła w wieku szesnastu lat, jednak nad tym odrzuceniem mogłem zastanowić się dopiero wiele lat później, kiedy byłem w stanie przyjrzeć się na nowo własnej przeszłości. Religia stanowiła dla mnie dawniej pewną drogę, ścieżkę czynów społecznych i duchowych, które umacniały moją wiarę, broniły jej, skłaniając mnie, abym zachowywał się zgodnie z jej regułami i patrzył na świat przez jej pryzmat. Porzucając religię, miałem świadomość, że muszę wejść na inną drogę. Poświęciłem się teatrowi i wziąłem udział w tworzeniu części tego ruchu artystycznego, w którym praca twórcza łączyła się z misją społeczną. Nie jestem religijny, ale nie zapomniałem doświadczeń mojego dzieciństwa i wczesnej młodości.

Tak oto dzisiaj, na rozstajach mej teatralnej drogi, znajduję zawieszoną na drzewie sutannę. Sutanna należy do księdza. Wspomniane rozstaje to mój wybór powrotu do życia i pracy w Ameryce Łacińskiej – ziemi tak bogatej, że eksportuje kawę, kukurydzę, piłkarzy, naukowców, artystów, i tak biednej, że nie może tych dóbr dla siebie zatrzymać. Drzewo, z którego zwisa sutanna, symbolizuje lata upartej pracy i dobrowolnego wygnania. Jej owocami są nie tylko moje dzieła. To także moje błędy, to, co zniszczyłem, bezużyteczne trudy. Sam się dziwię: niepowodzenia zakiełkowały. Z owej sutanny i z tych owoców zbudowałem niniejszy spektakl.

César Brie

Sista Bramini i Camilla Dell’Agnola (Włochy)

13 czerwca | godz. 18.00

Sista Bramini

Sista Bramini to kobieta aoid, zachodnia griot, która potrafi wprawiać przyrodę w wibracje, ożywiając na nowo mity założycielskie naszej kultury klasycznej. Rzymska artystka w sposób systematyczny opowiada o żywiołach natury pięknym i gwałtownym językiem mitologii.

Federico Mascagni, *L’Unità* (Reggio Emilia), 2013

Dyrektor artystyczna, reżyserka, autorka tekstów i opowiadaczka kompanii teatralnej O Thiasos TeatroNatura. Wyreżyserowała ponad 20 spektakli prezentowanych w parkach, rezerwatach przyrody i stanowiskach archeologicznych we Włoszech i poza ich granicami. Od ponad 15 lat prowadzi rezydencyjne laboratoria teatralne na łonie natury. Absolwentka historii teatru na rzymskiej Sapienzy, swą pracę magisterską poświęciła Teatrowi Źródeł Grotowskiego. Zainspirowana artystycznymi poszukiwaniami polskiego mistrza, rozwinęła własny projekt teatralny badający przestrzeń spotkania teatru, naturalnych miejsc przyrody, osobistych ludzkich poszukiwań i świadomości ekologicznej. W Scuola di Drammaturgia di Eduardo de Filippo zainteresowała się dramaturgią, co z czasem przywiodło ją do pisania tekstów scenicznych. W latach 80. i 90. odbyła liczne staże u mistrzów epoki – Grotowskiego i Barby, po czym w 1992 roku założyła O Thiasos TeatroNatura, teatr opierający się w swej istocie na aktorze, który – z towarzyszeniem muzyki, w bliskim kontakcie z naturalnymi miejscami na łonie przyrody – zanurza się w krajobrazie i sonduje go, wchodząc, zwłaszcza o zmierzchu i świcie, w dialog z elementami natury i kultury, bez pomocy reflektorów czy sztucznych wzmocnień. Wieloletnia współpraca z Franceską Ferri, uczennicą Giovanni Marini, wzbogaciła projekt o pogłębione studia nad tradycyjnym śpiewem wielogłosowym. W związku z działalnością O Thiasos TeatroNatura i równolegle do niej zgłębia i opracowuje opowieści teatralne, przede wszystkim związane z antycznym mitem, któremu towarzyszy muzyka wokalna i instrumentalna i który prezentowany jest na łonie przyrody bądź w salach teatralnych. Od 1998 roku naucza metody Feldenkrais®. Przez lata wypracowała również własną propozycję edukacyjną, rozwijając ją w czasie realizowanych wspólnie z zespołem licznych warsztatów i spektakli dla dzieci i młodzieży oraz z ich udziałem. Od 2000 roku kieruje salą Cantieri Scalzi w Rzymie – która jest jej siedzibą, salą prób, miejscem spotkań i realizacji różnych projektów kulturalnych.

W 2000 roku O Thiasos TeatroNatura otrzymał prestiżową nagrodę Europarc dla „najlepszego europejskiego projektu interpretacji terenu”.

W 2004 roku za spektakl *Mity o wodzie* Sista Bramini została nominowana do nagrody UBU.

Od 2005 roku współpracowała przy różnych projektach z Centro Teatro Educazione (ETI), prezentując spektakle poświęcone mitom antycznym i prowadząc warsztaty ze studentami rzymskiej Sapienzy (Wydziału Literatury, Filozofii, Nauk Humanistycznych, Orientalistyki, a także kierunków historia sztuki i historia sztuk spektaklu) oraz Uniwersytetu Roma3 (Wydział Komunikacji i Sztuk Spektaklu).

Od 2007 roku współpracuje z IRIS (Istituto di Ricerca Interdisciplinare sulla Sostenibilità) przy Uniwersytecie w Turynie w pracach nt. integracji różnych form wiedzy. Publikacja pierwszych rezultatów tych badań jest obecnie w przygotowaniu.

W 2010 roku współpracowała z Uniwersytetem Valle d'Aosta przy pedagogicznym projekcie badawczym REA (Ricerca Ecologia Affettiva), poświęconym biofilii.

W latach 2010–2011 zrealizowała na zlecenie regionu Lazio projekt „Il filo d'oro. Festa del Museo dell'Olio” („Złota nić. Święto Muzeum Oliwy”) we współpracy z rzymską Sapienzą (Wydział Historii Sztuki Spektaku), MUSART i Museo dell'Olio (Muzeum Oliwy) z Castelnuovo di Farfa. Przeprowadziła cykl warsztatów teatralnych otwartych dla mieszkańców miasta i studentów odbywających staż w MUSART, prowadzących do finalnego wędrownego spektaklu, mającego na celu podkreślenie pozytywnego związku między Muzeum a regionem.

W 2012 roku zrealizowała (jako reżyserka i dramaturg) spektakl *Niobe* w ramach projektu „Fucina Artesella-Fucina Madre” (edycja 2012), prowadzonego przez Arte Sella (BorgoValsugana, TN) i Museo Internazionale di arte contemporanea in natura. Spektakl splata antyczny mit ze *Stabat Mater* Arvo Pärta, wykonywanym pod kierunkiem Maria Brunellego przez niego samego, Marka Rizziego i Danila Rossiego oraz śpiewaków Marinę Bartoli, Razeka Francois Bitara i Alberta Allegrezę.

W 2013 roku, przy wsparciu parku narodowego w Abruzzo, Lazio i Molise, stworzyła we współpracy dramaturgicznej z Dacją Maraini oraz wyreżyserowała spektakl *Mila di Codra*, na podstawie tragedii *La figlia di Iorio* G. D'Annunzia. To wędrowne widowisko, prezentowane w sielankowym krajobrazie Abruzzo, stanowi rezultat projektu mającego na celu propagowanie zrozumienia dla wartości dziedzictwa przyrodniczego gmin porzucanych przez mieszkańców z powodu trzęsień ziemi oraz wiedzy o obecnej w literaturze D'Annunzia tożsamości kulturowej regionu, a także uwrażliwiającego na obecny w adaptowanym dramacie temat przemocy wobec kobiet.

Autorka i współautorka licznych publikacji, m.in.: Sista Bramini i Francesco Galli, *Un teatro nel paesaggio, Fotografare O Thiasos TeatroNatura*, z udziałem Franka Lorenzoniego i Franceski Ferri, Titivillius, 2007.

Camilla Dell’Agnola

Aktorka, śpiewaczka i muzyk, po ukończeniu studiów w mediolańskim Conservatorio G. Verdi w klasie skrzypiec studiowała improwizację w kontakcie i taniec współczesny u Arielli Vidach w Mediolanie. Od 2001 roku szkoli się oraz pracuje w Rzymie jako aktorka–śpiewaczka w O Thiasos TeatroNatura, z którym realizuje spektakle osadzone w naturalnych przestrzeniach, narracyjne widowiska z towarzyszeniem muzyki oraz prezentowane w szkołach przedstawienia dla młodzieży. Ponadto prowadzi treningi na łonie przyrody – dla aktorów zespołu oraz w ramach projektów badawczych, a także warsztaty dla dzieci i nastolatków w szkołach i warsztaty śpiewu dla dorosłych. Współpracuje przy prowadzonych przez O Thiasos projektach edukacyjnych i eksperymentalnych, angażujących szkoły oraz ich najbliższe otoczenie, wykorzystujących teatr na łonie natury oraz zagadnienia biofilii. Współpracowała z Instytutem Grotowskiego przy międzynarodowym projekcie „Pieśń nad Pieśniami”, prowadzonym przez Maisternia Pismi, ukraińską grupę teatralną zajmującą się poszukiwaniami dotyczącymi głosu i teatru. Od 2002 do 2010 roku studiowała pieśni z tradycji włoskiej i wschodnioeuropejskiej u Franceski Ferri, stykając się także z pracą Natalki Polovinki (tradycyjne pieśni ukraińskie, Maisternia Pismi) i Dessilawy Stefanowej (tradycyjne pieśni bułgarskie, London Bulgarian Choir). Od 2009 roku członkini Orchestra Femminile del 41° Parallelo; wzięła udział w nagraniu płyty *Viaggio orizzontale* kierującego orkiestrą Stefana Scatozzy. Należy również do Tria Franceski Ferri, zajmującego się badaniem tradycyjnego włoskiego i europejskiego śpiewu wielogłosowego. W ramach występów Tria wzięła udział w przedstawieniach i koncertach oraz w nagraniu płyty *In questo mondo* z oryginalną muzyką skomponowaną na potrzeby teatru. Prowadzi trzyletni kurs śpiewu i rytmiki w rzymskiej szkole Hurum Teatro.

Miti d'acqua
(Mity o wodzie)

Widowisko narracyjne na głos, skrzypce i ducha miejsca na podstawie
Metamorfoz Owidiusza

Tekst: Sista Bramini
Muzyka na skrzypce: Camilla Dell'Agnola

W *Metamorfozach* Owidiusza odnajdujemy fragmenty utraconej miłości z czasów, kiedy światy ludzkich namiętności i naturalnych żywiołów pozostawały jeszcze w płodnym kontakcie o zdumiewających konsekwencjach. Źródła, rzeki, żywe jeziora, zamieszkałe przez duchy opiekuńcze, mówią nam o niezbywalnej wartości miejsc, z których tryskają historie Aretuzy, Hermafrodyty, Akteona, ich wizerunki oraz muzyka. To chłodne wody o przejrzystych powierzchniach igrających ze światłem i odbiciami, głębokie wody śpiewające w mętnych wirach o żywej, nieświadomej ciemności, wody o nieskończonym oddechu.

Za spektakl *Mity o wodzie* Sista Bramini została nominowana do nagrody UBU dla najlepszych aktorów 2004 roku.

Spektakle O Thiasos TeatroNatura rodzą się w bezpośrednim związku z miejscami, które podpowiadają i ukierunkowują koncepcję reżyserską oraz działania teatralne, intensywność i rodzaj głosu, kolory i tkaniny kostiumów. Dramaturgia tekstu i tworzona muzyka wchodzi w interakcję z krajobrazem w dynamicznej kompozycji poszukującej możliwej równowagi między „światem ludzkim” i „światem natury”, zmierzającej ku odnalezieniu ich wzajemnej przynależności. Inny kierunek poszukiwań teatralnych doprowadził do tworzenia spektakli narracyjnych, z towarzyszeniem muzyki instrumentalnej i śpiewu, które mogą być wystawiane tak na zewnątrz, jak i w salach teatralnych.

Witold Dąbrowski (Polska)

13 czerwca | godz. 19.00

Animator kultury, aktor i opowiadacz. Od 1990 roku związany z Ośrodkiem „Brama Grodzka – Teatr NN”.

Jako animator kultury jest m.in: współtwórcą i współorganizatorem międzynarodowego projektu „Śladami Singera: Warsztaty. Spotkania. Sztuka”. Realizowany od trzech lat projekt poprzez edukację, animację i działania artystyczne angażuje lokalną społeczność i zaproszonych artystów z całego świata w proces odkrywania wielokulturowej tradycji przedwojennego sztetu.

Jako aktor i opowiadacz ma w dorobku jednoosobowe spektakle będące adaptacjami opowiadań I.B. Singera (m.in.: *Tajbele i jej demon*, *Ostatni demon*, *Ole i Trufa*), adaptacje legend żydowskich i historii świadków z bogatej kolekcji Historii Mówionej Ośrodka. Często w tych opowieściach towarzyszą mu muzycy.

Sztukmistrz z Lublina

Adaptacja i reżyseria: Tomasz Pietrasiewicz

Sztukmistrz z Lublina – najsłynniejsza książka I.B. Singera w wyjątkowej adaptacji na jednego aktora, który podczas godzinnego spektaklu przedstawia historię książkowego Jaszy Mazura. Opowieść bez scenografii, bez rekwizytów, bez muzyki, a jednak pełna postaci, dialogów i fabularnej akcji.

Khadija Hassala (Maroko)

14 czerwca | godz. 17.00

Urodziła się w Taounate, w regionie Fezu. Wykładowczyni semiotyki i tradycji ustnych oraz opowiadaczka; członkini międzyuniwersyteckiej grupy badawczej zajmującej się oralnością (Grio); kieruje pracami nad zbieraniem, tłumaczeniem i upowszechnianiem opowieści ludowych; organizatorka różnego rodzaju działań naukowych, a także imprez rozrywkowych związanych z opowieścią na Wydziale Literatury i Nauk Humanistycznych Uniwersytetu w Fezie. Animatorka spektakli opowieści w Instytucie Francuskim (Fez, El-Jadida), w Villa des Arts (Casablanca, Rabat), w szkołach publicznych i prywatnych (Fez, Rabat, Sefrou) oraz w stowarzyszeniach działających na rzecz dzieci z zaniedbanych środowisk (Fez, Rabat). Brała udział w szkoleniach dotyczących opowieści i sztuki opowiadania w Maroku i za granicą. Prowadzi warsztaty technik opowiadania.

Mój repertuar wpisuje się w niezmiernie bogatą i zróżnicowaną marokańską tradycję ustną. Zbieram opowieści od ludzi, u źródeł, opowiadam je w oryginalnym języku (dialektach arabskich i berberyjskich). Tłumaczę i adaptuję teksty stosownie do potrzeb publiczności.

Khadija Hassala

نارت إنت (*Tinitrane. Córka gwiazd*)

Jeśli w okolicach Fezu gawędziarka pragnie rozpocząć swą opowieść, mówi: „*Hajitkoum*, chcę wam przedstawić pewną historię”, na co słuchacze muszą odpowiedzieć: „*Sir latkhaf* – zaczynaj, śmiało!”. Od tej chwili kobieta czuje się obarczona misją „niosącej słowo”.

Były sobie wszędołybskie lilia i bazylia.

Był ślepiec, który szył ubrania, kulawy, co skakał przez mury, i głuchy przynoszący nowiny.

I były trzy kobiety, bardzo zaprzyjaźnione, które robiły wiele rzeczy razem: pluły wełnę, tkwały dywany, szykowały chleb i naleśniki. Pewnego dnia, wybrawszy się nad rzekę po wodę, odkryły, że koryto wyschło – nie było ani kropli! Zadumały się nad tym cudem. Już miały prosić mężczyzn z wioski, żeby poszli do źródła tryskającego u stóp pobliskiej góry, lecz – by nie tracić czasu – postanowiły wyruszyć tam same. Szły, szły, szły... Wycieńczone, zatrzymały się pod drzewem na krótki postój. Kiedy jednak chciały się podnieść, nie mogły – były przyklejone do ziemi! Przerażone, zobaczyły przed sobą straszliwego stwora, który zawołał do nich: „Kim jesteście? Kto wam pozwolił wchodzić na mój teren? Teraz jesteście uwięzione!”. „Nie chcieliśmy zrobić nic złego, przyszliśmy tylko po wodę, której zabrakło w naszej rzece. Błagamy, pozwól nam odejść”. Kobiety zaczęły płakać i zaklinać go: „Wypuść nas, a gdy tylko wrócimy do wioski, damy ci wszystko, czego zechcesz”. Potwór namyślał się przez chwilę: „Zwrócę wam wolność pod jednym warunkiem”. „Jakim?” – spytały kobiety chórem. „Każda z was musi opowiedzieć mi historię”. I tak pierwsza kobieta opowiedziała *Tinitrane (Córka gwiazd)*, druga – *Kid Nsa (Kobieci podstęp)*, a trzecia – *Habl mouka (Drzewo wiśniowe)*.

Dominique Lauré (Francja)

14 czerwca | godz. 18.00

Autor tekstów, aktor i reżyser teatralny urodzony w Béziers w 1956 roku. Absolwent Cours Florent, prywatnej francuskiej szkoły teatralnej prowadzonej przez Françoise Piat, oraz American Center Blanche Salant. Grywał zarówno w sztukach klasyków (Cocteau, Rimbaud, Marivaux, Platon, Pascal, Ruzante, Hugo), jak i autorów współczesnych (Lagarce, Sarraute, Bobin, Schiele, Beauvoir, Coelho, Artaud, Vianna, Dario Fo). Na początku swojej drogi zawodowej zajmował się także reżyserią światła, pisał nowele fantastyczne dla pisma „Laboratopolis” oraz pracował w agencji reklamowej.

W 1991 roku założył w Paryżu grupę teatralną La Cie Le Chariot, z którą po kilku latach przeniósł się na prowincję, do Béziers. Jak czeladnik pracuje tam skromnie na rzecz teatru „dla wszystkich”, z którym dociera do najróżniejszej publiczności. Angażując się w działalność animacyjną w lokalnym środowisku, stworzył i rozbudował program warsztatów, organizuje też gościnne prezentacje innych zespołów i projektów artystycznych.

W swojej pracy twórczej łączy i przeplata dramaturgię, aktorstwo oraz reżyserię. Zaadaptował i wyreżyserował spektakle na podstawie tekstów literackich m.in. Rimbauda, Pascala, Baudelaire’a, Ruzantego, a także widowiska choreograficzno-muzyczne inspirowane sztukami plastycznymi.

Ponadto od 2002 roku jego zespół zajmuje się tworzeniem instalacji plastycznych oraz realizuje lokalnie działania oparte na metodzie sytuacyjno-nistycznej rearanzacji przestrzeni, takich jak poświęcony okcytańskiemu pisarzowi Maksowi Rouquette projekt „Lo Max e la Pluma” czy „Ermen-gardes” – trasa teatralno-historyczna w Pałacu Arcybiskupim w Narbonne.

Spektakl *Ekwilibrysta* prezentuje od 2009 roku. Inną graną przez niego sztuką Christiana Bobina, którego twórczością inspirowuje się od lat 80., jest powieść o życiu Jezusa *L’homme qui marche*.

L'Équilibriste (Ekwilibrysta)

Tekst: Christian Bobin

W świecie oscylującym między realizmem a fantastyką pewien mężczyzna oraz człowiek z głową konia wymyślają „jako tako optymistyczną” wizję życia. Z ich rozmów o codziennych błahostkach rodzi się rodzaj inicjacyjnego spaceru wychodzącego naprzeciw prostemu szczęściu.

Nie trzeba rozumieć wszystkiego w danej rzeczy, by zaakceptować ją w pełni.

Christian Bobin

Christian Bobin

Pisarz i poeta francuski urodzony w Creusot w 1951 roku. Ukończywszy studia filozoficzne, pracował w bibliotece miejskiej w Autun, a następnie jako redaktor w piśmie „Milieux”; był również pielęgniarzem w szpitalu psychiatrycznym. Jego pierwsze teksty, powstałe w latach 80., ukazały się nakładem małych wydawnictw, kolejne opublikował Gallimard. Styl, który Bobin sobie upodobał, nazywa „fragmentem”; to pisarstwo minimalistyczne, złożone z niewielkich obrazów odzwierciedlających chwilę. Jego dzieła czerpią – równocześnie bądź wybiórczo – z form powieści, dziennika, poezji i prozy. Mimo sukcesu książek *Une petite robe de fête* (1991) oraz poświęconej św. Franciszkowi z Asyżu *Le Très-Bas*, nagrodzonej Prix des Deux Magots w 1993 i Grand Prix catholique de littérature, pozostał pisarzem dyskretnym, „rozmiłowanym w ciszy i w różach”, chętnie uciekającym z kręgów literackich.

Daniela Marcello (Włochy)

14 czerwca | godz. 19.00

Daniela Marcello rozpoczęła swą drogę teatralną w 1989 roku na Sardynii, kształcąc się w Teatro delle Mani, a później w Teatro Alkestis, gdzie współpracowała przy organizacji wydarzeń i uczestniczyła w najważniejszych produkcjach zespołu (aktorka w *Sabellicus*, *Occhi nel buio*, *Makbet*, *Kafka* – Cagliari, 1990–1999). Następnie pogłębiała swoją wiedzę na temat ruchu, głosu oraz pieśni tradycyjnych. Wzięła udział w licznych doświadczeniach parateatralnych, zajmowała się również edukacją z zakresu teatru, prowadząc wspólnie z Amaranta Teatro projekty rezydencyjne na łonie przyrody (Casa Laboratorio Vallenera, Umbria, 2010–2011) i zajęcia dydaktyczne (Università Europea i Ass. Cult. Controchiave, Rzym, 2007–2010). Współpracowała m.in. z: Claudiem Spadolą (jako asystentka reżysera w *La Corsia n° 6*, Rzym, 1999–2000), Ruotalibera Teatro (animatorka w *Centro 16*, przestrzeni sztuki i zabaw dla dzieci, Rzym, 2000–2001), O Thiasos TeatroNatura (aktorka w *Le Metamorfosi*, Rzym, 2001–2002), Masque Teatro (aktorka w *Davai i Redrick Schuhart* – Forlì/Santarcangelo, 2003–2004), Armandem Punzem (aktorka w *Il Vuoto* – Volterra/Prato, 2005), Ewą Benesz (parateatr – Sardynia/Sycylia/Umbria, od 2006 do dziś), Amaranta Teatro (aktorka w *Mne-mosine*, *In corpore*, Rzym, 2007–2011), Eloheh (narratorka w *C'era una volta e sempre c'è*, Rzym, od 2013 do dziś).

Sa Mamma Manna (Wielka Matka)

Tekst: Daniela Marcello

Podziękowania dla Franceski Ferri i Soni Pastrovicchio

Przeszłość Sardynii, podobnie jak całego regionu śródziemnomorskiego, związana jest z kulturą matriarchalną, jednak na wyspie sakralność płci żeńskiej przetrwała bardzo długo, aż do czasów współczesnych – do tego stopnia, że w jej centralnych rejonach można mówić o matriarchacie. Z kultem Bogini Matki splótł się początkowo kult fenickiej bogini Astarte, a później Demeter, dając początek nowej, oryginalnej formie.

W sardyńskim pejzażu zachowały się do dziś jego ślady: menhiry, święte studnie, groby megalityczne oraz setki posązków bogini – brzemiennej, rodzącej, z dzieckiem w ramionach. Nigdy niezatarte do końca przez chrześcijaństwo, elementy pogańskie przetrwały w świątach i rytuałach religijnych, w tańcu i legendach, w pieśniach i modlitwach. Wiedzę związaną z kultem żeńskiej bogini przez lata kobieta przekazywała kobiecie, a starożytne symbole haftowano na tkaninach, malowano na ceramice, wykuwano w biżuterii i odciskano w chlebie.

Spektakl jest zainspirowany sardyńskimi legendami związanymi z Demeter oraz ofiarami składanymi w intencji urodzajności ziemi. Legendy te przytaczane są w swobodnej interpretacji, utrzymującej nić łączności ze śródziemnomorskimi mitami o cyklicznym zanikaniu ducha wegetacji.

Chyskyyrai (Valya Romanova) (Syberia, Jakucja)

15 czerwca | godz. 18.00

Muzyka (instrumenty perkusyjne): Stanislav Parfenov

Znają ją nie tylko w Jakucji i w Rosji, ale także w Europie i USA. Jaskrawa, awangardowa, nieprzewidywalna i zaskakująca – nawet te epitety nie mogą w pełni oddać twórczej istoty Chyskyyrai. Urodzona w 1971 roku, wszechstronna artystka łącząca kulturę narodu Sacha – Jakutów, opartą na narodowej sztuce *oloncho*, epickiej opowieści powiązanej z szamańskimi tradycjami, które uzupełnia elementami muzyki rockowej, jazzowej i etno. Trudno zresztą umieścić artystkę w ciasnych ramach etno-jazzu, zwłaszcza że poszukuje zawsze czegoś nowego i świeżego. Ma na swoim koncie choćby wspólny muzyczny projekt z legendarnymi braćmi Bril, czego efektem była płyta nagrana w Londynie, występy na festiwalach muzyki folk w całej Europie; została również doceniona przez publiczność amerykańską. W Polsce występowała kilkakrotnie, zawsze budząc uznanie i podziw.

Jej emocjonalny, ekspresyjny śpiew jest rozpoznawalny dzięki temu, że wykorzystuje techniki imitacyjne głosów natury: szum wiatru, skowyt dzikich zwierząt – zdaje się ciągłym szamańskim obrzędem, a widownia uczestniczy w podróży po świecie jakuckich wierzeń, bóstw i duchów. W języku Sacha słowo „Chyskyyrai” znaczy tyle, co „Boski Głos”, a każdy występ Chyskyyrai to zew przodków, misterium będące czymś między koncertem i emocjonalnym spektaklem, wobec którego widz nie pozostaje obojętny.

Wymowa każdego słowa, każdej litery, ich znaczenie określają temperaturę i barwę mojej twórczości – tłumaczy Chyskyyrai. – Jeśli wschodzi słońce – wyobraźnia się wyostriża, jeśli przychodzi deszcz – nastrój jest inny. Wpływ na to mają również pory roku – figlarna wiosna, zimowa lub jesienna nostalgia... To samo słowo może być wymówione i twardo, i miękko, i całkiem wstrętnie – za każdym razem inaczej.

O sobie mówi: Chyskyyrai – otwarty i szczery człowiek, który mówi wszystko wprost – nieraz prosto w twarz. Czasem uważa to za minus, gdyż taka bezpośredniość potrafi obrócić się przeciw niej.

**Хлодный ветер, что выдохнула я. Песни Олонхо
(Chłodny wiatr, którym odetchnęłam. Pieśni Ołoncho)**

Ołoncho – jakucki epos o mitycznych herosach i fantastycznych stworzeniach, zawarty w blisko 15 tysiącach wersów, jest dziś jednym z największych dzieł ustnej sztuki ludowej i żywym świadectwem wiary Jakutów w magiczną moc słowa, zajmując centralne miejsce w folklorze i mitologii ludu Sacha. Sam termin oznacza zarówno wspólną epicką tradycję opowiadania na tych rozległych obszarach Syberii, jak i różnorodne heroiczne opowieści w formie pieśni lub ustnej narracji. W 2005 roku *oloncho* zostało ogłoszone jednym z Arcydział Ustnego i Niematerialnego Dziedzictwa Ludzkości UNESCO.

Na występ Chyskyyrai składają się pieśni na wpeł improwizowane, tematycznie nawiązujące do jakuckiej mitologii i szamańskich obrzędów ludów dalekiej Północy. Są to również wiersze jakuckiej poetki – Eleny Ślepcowej – Kuorsunnaach (*Jestem prostą Jakutką, Chłodny wiatr, którym odetchnęłam*), swoją tematyką nawiązujące do surowej i pięknej natury Jakucji.

Ewa Benesz (Polska)

15 czerwca | godz. 19.00

Ewa Benesz – mgr filologii polskiej UMCS w Lublinie (1966), aktorka dramatu (1971). Pracę zaczęła w teatrze u Ireny i Tadeusza Byrskich w Gorzowie Wielkopolskim, którzy kontynuowali tradycję *Reduty* Osterwy i Limanowskiego. Wzięła udział w pierwszym etapie prób do *Apocalipsis cum figuris* w Instytucie Aktora – Teatrze Laboratorium we Wrocławiu, zakończonym pokazem *Ewangelii* (1966–1968). W następnych dwu sezonach grała w teatrze Idy Kamińskiej w Warszawie, m.in. dwie główne role kobiece w *Golemie* i w *Dybuku*. Równocześnie była wolnym słuchaczem PWST im. Zelwerowicza (1968–1970). Współtworzyła Puławskie Studio Teatralne (1970–1973), potem Studio Dramatyczne w Warszawie (1974). Po likwidacji studia puławskiego z powodów politycznych grała gościnnie w teatrach, nie wiążąc się z żadnym etatowo, m.in. rolę Solweji w *Peer Gyncie* w reżyserii Z. Cynkutisa w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu (1976). We Wrocławiu uczestniczyła w stażu Petera Brooka (1975). Przez lata wędrowała po kraju z *Panem Tadeuszem* Adama Mickiewicza, głównie wzdłuż granicy wschodniej kraju, od Chelma po Sejny (1974–1977), i w Kaliskiem, we współpracy z Muzeum A. Mickiewicza w Śmiełowie (1980–1981). Program wędrowek wiejskich nosił tytuł *W poszukiwaniu reżysera epopei narodowej*. Równoległe do programu wiejskiego tworzyła akcje do dziesięciu *Elegii duinejskich* R.M. Rilkego we współpracy z Mirą Żelechower-Aleksium w plenerze miejskim (1976–1981). Przedstawiała również *Psalmy przyszłości narodu polskiego* Z. Krasieńskiego (1973–1981). Współpracowała z awangardą artystów, realizując akcje autorskie w galeriach sztuki na terenie kraju, m.in. *Wiersz bez słów* w Galerii 0 w Toruniu (1979), *List do Orfeusza* w Galerii Świdnickiej we Wrocławiu (1980), *Legendę* w Biurze Wystaw Artystycznych w Krakowie (1981). W 1981 roku wróciła do Teatru Laboratorium. W sezonie 1982/1983 z grupą stażystów teatru pracowała nad *Królem Duchem* J. Słowackiego. Z Reną Mirecką współpracowała przy trzech kolejnych projektach realizowanych w Europie, na bliskim Wschodzie, w Ameryce Łacińskiej (1982–1998) oraz współorganizowała International Centre of Work na Sardynii. Od 1997 roku prowadzi doświadczenia z pogranicza teatru i parateatru, głównie we Włoszech, a od 2001 roku także praktyczne studia antropologiczne śródziemnomorskich mitów kosmogonicznych. Przedstawia *Pana Tadeusza* A. Mickiewicza w języku włoskim (Instytut Polski w Rzymie, 1998, festiwal kontrkultury włoskiej w Maremmie, 2009). W latach 2003–2005 włoskie ministerstwo oświaty włączyło projekt „Źródłowe Praktyki Aktorskie” do programu dokształcania. Wykładała gościnnie na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (1974–1975). Prowadzi zajęcia praktyczne na uniwersytetach włoskich: Ca’Foscari w Wenecji i Degli Studi w Katanii (2005–2006) oraz Suor Orsola Benincasa w Neapolu (od 2001 roku do dzisiaj).

Mieszka na Sardynii.

Pan Tadeusz. Księga XII Kochajmy się

Poeta myśli słowem i myśli rytmem. Jaką tajemnicę ukrywa geneza wiersza? dlaczego rytm budzi pamięć emocjonalną? czy dlatego, że ma metrykę, miarę czasu? czy powtarzająca się ilość sylab i akcentów w wierszu i czas ich trwania tworzą złudzenie ruchu? dla nas, zasiedzonych pośród nieruchomych przedmiotów i ich nieruchomych kształtów? czy wcielają coś, czego nie jesteśmy już zdolni sobie przypomnieć?

Wiersz Mickiewiczowskiego eposu nie kojarzył mi się nigdy z czymś, co jest linearne, choć wydeptywałam go latami po polnych drogach i ścieżkach. Kojarzy mi się z wertykalną spiralą. Doskonałość prozodii wyłonionej z chaosu codziennej mowy i zakłętej w formę jest dla ucha tym samym, czym taniec dla oka? strukturą ruchu wyłonioną z chaosu i codziennej potoczności?

Skąd się zrodziła prozodia, to znaczy dosłownie śpiewanie mową? z potrzeb mnemotechniki? żeby nie zawiodła pamięć? czy metryka wiersza zaginęła odkąd czytamy wersy poezji bezgłośnie, wyłączanie myślą? kiedy stała się drukiem dostępnym w każdej chwili i nie trzeba jej już zachować w pamięci i pamięcią przekazać? ani „*Arma virumque cano, Troiae qui primus ab oris...*”, ani „*Litwo, ojczyzno moja, ty jesteś jak zdrowie...*”, ani „*Idź dokąd poszli tamci do ciemnego kresu ...*” ?

Kaja i Janusz Prusinowscy

16 czerwca | godz. 17.00

Kaja i Janusz Prusinowscy – autorzy muzyki do wierszy Joanny Papuzińskiej wydanych w na płycie *Kołysała mama smoka*. Mają bogate doświadczenia w artystycznej i edukacyjnej pracy z dziećmi.

Kaja – pedagog, śpiewaczka i malarka, mama czterech synków i jednej córeczki. Jest autorką programu edukacyjnego dla klas I–IV pt. „Kultura i Tradycje Polski”, w którym ważne miejsce zajmują kołysanki: tradycyjne, improwizowane i literackie, inspirowane folklorem. Prowadziła także autorskie zajęcia dla dzieci w warszawskiej Galerii Zachęta. Uczestniczyła w licznych akcjach artystycznych, prowadziła warsztaty m.in. w ramach działalności Stowarzyszenia Dom Tańca oraz we współpracy z wieloma fundacjami i stowarzyszeniami.

Dawne tradycje muzyczne i zdobnicze traktuje jako inspirację: na przykład układa melodie do współczesnych wierszy dla dzieci, do melodii maluje obrazki, z których z kolei tworzy scenografię do koncertów i spektakli teatru Słuchaj Uchem. Razem z mężem koncertuje w Polsce i Europie, a kiedy nie śpiewa i nie maluje, opowiada niezliczone historie albo... ucieka do lasu

Janusz – skrzypek, lirnik, cymbalista, harmonista, śpiewak, kompozytor i organizator. Jeden z prekursorów odrodzenia wiejskiej tradycji muzycznej w Polsce. Gry na skrzypcach uczył się u wiejskich mistrzów – Jana Lewandowskiego, Kazimierza Mety, Piotra i Jana Gaców, Tadeusza Jedynaka, Józefa Zarasia, Jana Ciarkowskiego i wielu innych. Od nich przejął indywidualne cechy mazurków, oberków, kujawiaków i polek. Jest liderem zespołu Janusz Prusinowski Trio, który stawia sobie za cel poznanie oraz rozwijanie języka i fenomenu dawnego wiejskiego muzykowania, a także propagowanie go w Polsce i na świecie. Koncertował w większości krajów Europy, Afryce, Azji i Ameryce Północnej. Współtworzył zespół Bractwo Ubogich (1993–1994) i Kapelę Domu Tańca. Jest śpiewakiem zespołu Monodia Polska i skrzypkiem Orkiestry Czasu Zarazy. Śpiewa również ballady i pieśni religijne, komponuje muzykę teatralną, pieśni, piosenki i kołysanki. Jako muzyk i kompozytor współpracował z Teatrem Polskiego Radia, Teatrem Narodowym i teatrem Scena Lubelska 30/32. Prowadzi warsztaty tradycyjnej gry na skrzypcach, śpiewu, tańca i podstaw mazurka.

Jest założycielem Domu Tańca (1994), autorem programu edukacyjnego „Jan-ko Muzykant” (1995–1997). Wraz z żoną Kają prowadzi wydawnictwo–teatr Słuchaj Uchem, propagujące dawne i nowe zabawy dziecięce. Jest inicjatorem i dyrektorem artystycznym festiwalu „Wszystkie Mazurki Świata”, pomysłodawcą konkursu dla młodych zespołów „Stara Tradycja”, współtwórcą i prezesem Forum Muzyki Tradycyjnej.

TEATR NN OPOWIADANIE HISTORII

Od wielu lat pod szyldem Teatru NN Witold Dąbrowski opowiada historie inspirowane folklorem żydowskim i twórczością Isaaca Bashevisa Singera. Są to m. in:

*Był sobie raz
O tym, jak Fajwł szukał samego siebie
Tajbete i demon
Opowieści z Bramy
Ostatni demon
Sztukmistrz z Lublina*

Można ich wysłuchać na Scenie Opowieści Teatru NN.

Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN” podejmuje także wiele innych działań związanych z popularyzacją opowiadania historii.

Wymieńmy te najważniejsze:

„Wędrowne Spotkania z Opowieścią”
Festiwal „Śladami Singera”
„Zaczarowany Lublin – Spotkania z Opowiadaczami Świata”

Opracowanie merytoryczne

Monika Krzykała
Marcin Wociór
Agnieszka Zachariewicz

Opracowanie graficzne i skład

Graph_Imp

Wydawca

Ośrodek „Brama Grodzka – Teatr NN”

Druk i oprawa

Drukarnia Standruk | www.standruk.com

Nakład 800 egz.

ISBN 978-83-61064-64-0

Patronat Prezydenta Miasta Lublin

**PATRONAT
HONOROWY**

PREZYDENT MIASTA LUBLIN
KRZYSZTOF ŻUK

Patronat medialny

ZOOM Lubelski Informator Kulturalny

Patronat Radio Lublin

*Dofinansowano ze środków Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego.*

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

ZACZAROWANY
LUBLIN
-
FESTIWAL
OPOWIADACZY

ZACZAROWANY
LUBLIN
-
FESTIWAL
OPOWIADACZY

OŚRODEK
BRAMA
GRODZKA

TEATR NN .PL